

Jako ve filmu

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

2 Lidé všech národů , tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně.
3 Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí.
4 Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám složí. (Žalm 47,2-4)

Píseň: S 125

Modlitba:

Pane Ježíši Kriste, Vyvýšený Králi, děkujeme Ti za tvou přítomnost mezi námi. Děkujeme Ti také za to, že nás voláš k službě. Prosíme Tě, probouzej nás, abychom se nepropadali do ospalé pohodlnosti bezpečné a nečinné polo-víry. Očekáváme s nadějí na dar Tvého Ducha, kterým dáváš impuls a oživuješ dílo lásky ve světě. Toužíme mít na tomto díle podíl. Amen

I. Čtení: (Žalm 136)

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v evangeliu podle Marka v 16 kap., 15-20 verši.

15 A řekl jim: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.
16 Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.
17 Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky;
18 budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“
19 Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží.
20 Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními. (Mk 16, 15-20)

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: S 119

Slůvko dětem:

Ukažte dětem českou vlajku a/nebo cestovní pas. Čeho jsou tyto věci symbolem nebo průkazem? Jsou nějaké symboly křesťanů? Nebo nějaký „průkaz křesťana“?

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná ve Skutcích v 1 kap., 9-11 verši.

9 Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel.

10 A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu

11 a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Sk 1,9-11)

Milí bratři, milé sestry,

určitě jste byli někdy v kině! Věřím, že alespoň někteří z vás občas zavítají na promítání nějakého filmu do kina. Pokud ano, pak jistě také dobře znáte ten okamžik, kdy skončí poslední scéna. Na plátně se rozběhnou závěrečné titulky a konec. Bývaly kdysi časy, kdy patřilo k dobrému vychování v tomto okamžiku setrvat a vyčkat s odchodem až do úplného konce a rozsvícení světel. Někdy film nekončí titulkami, ale ještě bývá **nějaký bonus**. Dnes už takové pravidlo obvykle neplatí a diváci v průběhu závěrečných titulků odcházejí pryč. Rychle, rychle, abychom se netlačili, abychom pohodlně odešli.

Proč o tom vlastně mluvím?

Biblický příběh, který jsme právě četli, mi totiž trochu připomíná filmový okamžik. Ježíšovi učedníci i dnešní čtenáři s napětím **sledovali a sledují Ježíšův příběh**. Narození, křest, putování a působení po celé zemi. A následně také dramatickou zápletku pronásledování, odsouzení a smrti na kříži. A pro některé lidi tento příběh končí. Jenom málo z nich čeká na nezbytné finále – na happyend nedělního rána, ve kterém vzkříšený Kristus opět **přichází ke svým učedníkům**.

Logika celého tohoto příběhu napovídá, že toto už je **skutečný konec**, skutečný závěr. Nastal čas, aby se diváci zvedli k odchodu, aby čtenáři zavřeli knihu a sáhli po knize jiné.

A my právě do tohoto **odcházení** čteme slova, se kterými se Ježíš obrací k učedníkům: „Ještě neodcházejte! Vyčkejte ještě! Vydržte! Tohle stále ještě není úplný konec. Zbývá něco podstatného.“ Tato slova, toto Ježíšovo zdržování, neplatí pouze pro učedníky, se kterými sedával u jednoho stolu. Docela stejně by měla znít také nám dnes – také se stáváme posluchači evangelia.

Když čteme dále, vidíme, že Ježíš tímto svým příkazem vyvolal zvědavost učedníků. Na co mají ještě čekat? Co má být tím nutným dodatkem Kristova příběhu? A zdá se, že tato Ježíšova poznámka opět probudila původní naděje a očekávání učedníků. Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: *„Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“* Takové přece bylo očekávání, které izraelité spojovali s postavou Mesiáše. Obnova království Izraele, svoboda od římské nadvlády, sionistické vize spravedlnosti a samostatnosti.

Ano, v průběhu Ježíšova působení se ukazovalo, že to byla očekávání zkruslená, ale že by snad přeci jen nyní přicházela chvíle jejich naplnění? Jenže hned následující Ježíšova odpověď - ten mesiánský sionistický zápal učedníků opět náležitě zchladí: *„Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci.“*

Tím skutečným důvodem, pro který Ježíš zdržoval své učedníky v Jeruzalémě, byly dvě důležité, po sobě krátce následující události. **Ježíšovo nanebevstoupení a dar Ducha svatého.**

My si dnes obvykle tyto dvě události připomínáme samostatně – v podobě dvou křesťanských svátků. Přesto je ale důležité, abychom si uvědomili, že se ve skutečnosti jedná o neoddělitelnou dvojici. **Že nanebevstoupení a dar Ducha tvoří jediný celek – dva aspekty jedné skutečnosti.**

Proč jsou ale tyto události tak podstatné? Neobešel by se Kristův příběh docela dobře i bez nich? Odpověď na tyto otázky snad lépe pochopíme, když se podíváme, jak vypadal život učedníků po Kristově vzkříšení. Tíseň a strach Velkého pátku **vystřídala radost a zřetelné uvolnění**. Ne, že by

snad rázem zmizely všechny pochybnosti a nejasnosti učedníků. Názvuky nejistoty jsou v evangeliu i po vzkříšení stále patrné. Přesto ale Ježíšova opětovná přítomnost působila na učedníky **hojivým a uklidňujícím způsobem**.

A tady se už právě dotýkáme problému. Uklidnění to totiž bylo až jaksi přehnané. Ježíš je zpátky, zápas skončil, je dobojováno. Následuje klid, jako po vydatném nedělním obědě s odpolední pohádkou. **Pán je opět tady. Teď už je vše v jeho mocných rukách.**

Jenže jak vidíme, pohodlný stav tohoto ukolébaného spočinutí a bezprostřední blízkosti nemá mít dlouhé trvání. Ještě za Ježíšova pozemského života, když kázal a uzdravoval nemocné, zástupy lidí se na něj často tlačily. Tiskli se k němu v naději v jeho moc. A Ježíš, aby před touto zbožnou tlačenicí unikl, uchyloval se na loďku, která byla z břehu nedostupná. Jen díky tomuto jeho vzdálení bylo možné, aby **slovo Boží zaznělo**, aby bylo zvěstováno.

Jako kdyby se podobná situace nyní opakovala. Kristus odchází – je vzat vzhůru – do pravého příbytku Božího, do zatím vzdálených pro člověka nepřístupných nebes. **Fyzická fixace** učedníků na Mistra nemá být věčná. Je zapotřebí jí překonat. V tomto Ježíšově vzdálení se může přijít ke slovu, k evangeliu pro člověka. Ježíš odchází, aby udělal učedníkům místo, aby mobilizoval jejich víru, jejich síly, **povolal a povzbudil jejich ruce k činění, jejich ústa k mluvení**.

Posláním církve není zahleděnost do věcí nebeských. Církev nemá **žít retrospektivou, ale perspektivou**. Má žít přítomnosti, ne v minulosti, či budoucnosti.

Kristův odchod je samozřejmě možné chápat jako důvod ke stesku a smutku. Není to ostatně nic nepřirozeného. Pokaždé, když odchází někdo, na kom nám záleží, provází to také podobné pocity. Stesk po Kristu ale má být bohatě vyvážen dvojí skutečností:

1. Kristus v pravém slova smyslu **neodchází, ale předchází**. Tak jako předcházel učedníky do Galileje a Jeruzaléma – na cestě služby a utrpení, tak předchází své učedníky také nyní – na cestě do Boží blízkosti. *„Jdu, abych vám připravil místo.“*
2. Kristus v pravém slova smyslu **neodchází, ale přichází**. Dokud byl v těle, setkávali se s ním pouze někteří. Lidé za ním putovali, čekali na něj podél cesty, pokoušeli se dostat do jeho blízkosti. Tělesnost Ježíšova tak v určitém smyslu omezovala jeho dostupnost. Nanebevstoupení a dar Ducha ve skutečnosti Krista - člověku neodjímá, ale přibližuje. Od této chvíle je (podle svého zaslíbení) trvale přítomný uprostřed své církve, ať už se setkává kdekoli. *„Neboť kde jsou dva neb tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“*

Milé sestry a bratři,

svátek nanebevstoupení Ježíše Krista je svátkem doslova **mobilizačním**. Kristův příběh také nekončí **vzkříšením**. Má své pokračování, my se stáváme dějem tohoto příběhu. Jsme důležitou součástí velkolepého skutečného příběhu, který se odehrává právě teď. V této „*pozemské dílně*“ – ve společenství následovníků, mají „*křesťané*“ i dále působit svědecky pro tento svět. Amen

Píseň: S 256

Ohlášky:

Vzpomínka - M. Šťastná

Přímluvná modlitba:

Pane Bože, chceme moc poděkovat, že jsme směli slyšet o naději, se kterou smíme žít. Chceme Tě moc poprosit, abys nás učil tuto naději předávat těm, kdo ji potřebují nalézt ve svých životech.

Moc prosíme, abys nás učil, jak být pomocí těm, kteří jsou opuštění. Za to Tě, Pane, prosíme.

Moc prosíme, abys nás učil naslouchat těm, kdo jsou nešťastní a potřebují si o tom s někým popovídat.

Moc prosíme, abys nás učil povzbuzovat ty, kteří mají pocit, že nejsou dost dobří.

Moc prosíme, abys nás učil být oporou a povzbuzením pro naše děti.

Moc prosíme, abys nás učil vzájemně si naslouchat. Prosíme, uč nás to doma, ve sboru, ve škole i v práci.

Moc prosíme, uč nás chápat ty, kteří jsou jiní než my. Uč nás být lidmi, jakými nás chceš mít.

Pane, prosíme, vyslyš nás, když k Tobě voláme spolu se všemi, kdo touží po životě:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: S 147

Posláni:

1 Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo,

2 s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. (Žd 12,1-2a)

Požehnání:

Hospodin ať ti žehná a chrání tě,

Hospodin ať rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,

Hospodin ať obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Požehnej vás všemohoucí a milosrdný Bůh Otec + i Syn i Duch svatý.

Píseň: S 189